

Arrest

nr. 156 768 van 20 november 2015
in de zaken RvV X / IV en RvV X / IV

In zake: X
X

Gekozen woonplaats: X

tegen:

de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen

DE WND. VOORZITTER VAN DE IVde KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Ethiopische nationaliteit te zijn, op 30 april 2015 heeft ingediend tegen de beslissing van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen van 31 maart 2015 en gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Ethiopische nationaliteit te zijn, op 30 april 2015 heeft ingediend tegen de beslissing van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen van 31 maart 2015.

Gelet op artikel 51/4 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien de nota met opmerkingen en het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 29 juni 2015 waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 18 augustus 2015.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken K. DECLERCK.

Gehoord de opmerkingen van de verzoekende partij en haar advocaat A. HAEGEMAN loco advocaat N. DIRICKX en van attaché G. HABETS, die verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Over de gegevens van de zaak

1.1. De bestreden beslissing luidt als volgt:

"A. Feitenrelaas

Volgens uw verklaringen, bezit u de Ethiopische nationaliteit, bent u geboren op X (X, X Ethiopische Kalender (hierna EK)) te Enware en bent u Amhaars van etnische afkomst. U bent gehuwd met X (CGVS N° X).

U bent geboren en groeide op in Enware, samen met uw ouders en uw broer. Jullie werden daar geïsoleerd, omdat uw vader als behekste persoon (buda) werd aanzien. In 2000-2001 (1993 EK) trok u naar Debre Berhan waar u studeerde en nadien aan het werk ging bij de Ethiopian Electric Corporation.

Op 22 januari 2006 (14 Tir 1998 EK) huwde u met Yergalem Tessema en woonden jullie samen te Debre Berhan. Op 8 februari 2009 (1 Yakatit, 2001 EK) kwam Fikre Mariam – een collega van u uit Enware – u vertellen dat uw ouders – Mekonnen Tegen en Memere Berhane – werden doodgeschoten. Buren van uw ouders vertelden dat de moordenaar Tefere uit Enware was, dat hij uw vader doodschoot omdat hij zijn zoon behekste en dat Terefe ook uw moeder doodschoot omdat ze getuige was van de moord op uw vader. U ging naar de politie om aangifte te doen van de dubbele moord, maar deze wilden niet helpen. Toen u weer in Debre Berhan toekwam, zette de huiseigenaar - bij wie u huurde - u wegens de 'hekserij' op straat. U vond een ander onderkomen in Debre Berhan, maar kende ook op de werkvloer problemen wegens uw afkomst uit een 'budafamilie'. Ook inwoners uit Debre Berhan beschuldigden u van hekserij. Daarnaast waren ook de ouders van uw vrouw Yergalem Tessema tegen u en deden ze er alles aan om jullie uit elkaar te drijven. U ging naar Addis Abeba en had er een gesprek met iemand van de personeelsdienst van de Ethiopian Electric Corporation. Men stelde voor dat u naar de afdeling van de Ethiopian Electric Corporation in Tulu Bolo zou verhuizen, wat u accepteerde. Op 15 april 2009 (7 Miyaziya, 2001 EK) verhuisde u naar Tulu Bolo en u en uw vrouw vonden er werk en kenden er geen problemen. In juli-augustus 2009 (Hamle 2001 EK), belde uw broer – Tegen Bedilu – u op en vertelde hij dat hij de moordenaar van jullie ouders doodde en dat hij wegluchtte. Op 21 september 2009 (11 Maskaram, 2002 EK) riep uw supervisor bij de Ethiopian Electric Corporation u bij zich en verweet u dat u uw afkomst uit een 'budafamilie' verzweeg. Vier dagen later werd u ontslagen. Na een tijdje vond u nieuw werk in Tulu Bolo tot op 31 oktober 2009 (21 Tikemet, 2002 EK), de zoon van Terefe voor u stond en op u schoot. Zijn schot miste u en u kon wegluchten in de massa. U vluchtte verder naar Addis Abeba en vandaar via Kenia naar België waar u op 30 december 2009 een asielaanvraag indiende. Op 22 maart 2010 werd u de vluchtelingenstatus verleend. Uw vrouw Yergalem Tessema (CGVS N° 1313324) vroeg op 30 april 2013 asiel aan bij de Belgische asielinstanties. Zij werd door het CGVS gehoord op 26 oktober 2014. De verklaringen die zij in het kader van haar asielaanvraag aflegde bleken op essentiële punten tegenstrijdig te zijn met de verklaringen die u tijdens uw asielprocedure had afgelegd. Hierdoor konden vragen worden gesteld bij de waarachtigheid van de door u aangehaalde vervolgingsfeiten in de nasleep van het feit dat uw vader in Ethiopië als behekst persoon werd aanzien. Het CGVS besloot u op basis van de vaststelling dat de verklaringen van uw vrouw en u incoherent bleken te zijn opnieuw op te roepen op 20 november 2014 en u bijkomende vragen te stellen in het licht van deze incoherenties.

B. Motivering

Op basis van uw verklaringen en de verklaringen die uw vrouw Yergalem Tessema (hierna gehoor Y.T.) aflegde voor het CGVS, moet geconcludeerd worden dat geen geloof gehecht kan worden aan de door u beweerde moord op uw ouders doordat uw vader gepercipieerd werd als 'buda' (heks) en bijgevolg evenmin aan de beweerde daarop volgende problemen.

Vooreerst dient te worden vastgesteld dat u doorheen de verschillende gehoren bij het CGVS **inconsistente verklaringen** aflegde aangaande hoe u vernam dat uw ouders – Mekonnen Tegen en Memere Berhane – gedood werden.

Zo gaf u tijdens het eerste gehoor met het CGVS (dd. 17/2/2010) aan dat Fikre Mariam naar uw werk kwam en hij zei dat Terefe uw ouders doodde (gehoor CGVS 1, p.7). Toen u tijdens het tweede gehoor met het CGVS (dd. 20/11/2014) opnieuw gevraagd werd hoe u vernam dat uw ouders gedood werden, gaf u aan dat u aan het werk was en F. M. het u telefonische meldde (gehoor CGVS 2, p.11). Niet alleen zijn beide door u afgelegde verklaringen betreffende het vernemen van de moord op uw ouders – één van de kernelementen van uw asielrelaas – inconsistent, uw vrouw gaf tijdens haar interview op het CGVS (dd. 26/8/2014) nóg een verschillende versie van de feiten. Toen de dossierbehandelaar haar vroeg hoe jullie vernamen dat uw ouders gedood werden, gaf ze vaag aan dat 'ze belden'. Toen ze gevraagd werd wie belde, ontweek ze de vraag door te stellen dat haar man (u) het weet. Toen ze daarop gevraagd werd of ze dan niet wist wie belde, gaf ze opnieuw ontwijkend aan dat 'haar man de telefoon opnam en hij riep en ze niet weet wie belde' (gehoor Y.T., p.12). Het feit dat uw vrouw aangaf dat u de telefoon opnam en u hoorde roepen, wijst erop dat u zich toen meer dan waarschijnlijk niet op het werk bevond, zoals u nochtans tijdens uw beide gehoren voor het CGVS verklaarde. Bovendien is het opmerkelijk dat uw vrouw er geen enkel idee van heeft wie u opbelde, daar verwacht kan worden dat één van haar eerste vragen is wie belde, waarom hij belde en wat hij te zeggen had.

Verder dient te worden vastgesteld dat u en uw vrouw vage en tegenstrijdige verklaringen aflegden betreffende de datum van overlijden van uw ouders.

Het is opmerkelijk dat u – toen u tijdens het tweede gehoor met het CGVS (dd. 20/11/2014) gevraagd werd wanneer uw ouders overleden – na lang nadenken **vaag** aangaf te denken dat ze in de periode september 2008 – september 2009 (in het jaar 2001 EK) overleden. Toen u gevraagd werd om specifieker te zijn over de datum van hun overlijden, gaf u aan dat ze op dezelfde dag overleden, maar u niet meer weet wanneer, omdat het lang geleden is. Toen u de vraag een derde maal gesteld werd gaf u aan te denken dat het op 28 februari 2009 (21 Yekatit 2001 EK) was (gehoor CGVS 2, p.4). Toen de

dossierbehandelaar van het CGVS aan uw vrouw vroeg wanneer uw vader gedood werd, gaf ze aan te denken dat het in de periode september 2007 – september 2008 (2000 EK) was. Toen haar gevraagd werd concreter te zijn en of ze wist in welke maand uw ouders vermoord werden, gaf ze aan het **niet meer te weten**, maar nog wél te weten dat het in de periode september 2007 – september 2008 (2000 EK) was (gehoor Y.T., p.6). De dubbele moord op uw ouders is een element dat de kern van uw asielrelaas uitmaakt en waarvan redelijkerwijze mag verwacht worden dat u (én uw vrouw) dit nog waarheidsgetrouw kan weergeven, te meer daar het gaat om ingrijpende gebeurtenissen die geacht mogen worden in het geheugen van u en uw vrouw te zijn gegrift. Dat uw vrouw **totaal onwetend is betreffende de datum** van overlijden van uw ouders is erg opmerkelijk, daar 1) ze verklaarde dat ze erbij was toen u te horen kreeg dat uw ouders vermoord werden (cf. supra), 2) ze naar hun begrafenis ging (gehoor Y.T., p.7), 3) de dubbele moord op uw ouders de kern van het asielrelaas uitmaakt en 4) sindsdien ook haar problemen begonnen.

Verder dient te worden vastgesteld dat u en uw vrouw vage en tegenstrijdige verklaringen aflegden, betreffende jullie kennis van de naam van de moordenaar van uw ouders.

Toen uw vrouw gevraagd werd **wie** uw ouders vermoordde, gaf ze aan het niet te weten (gehoor Y.T., p.7) – wat erg opmerkelijk is, daar ze erbij was toen u te horen kreeg wie uw ouders doodde werden en ze naar hun begrafenis ging, waar mensen vertelden wie de moordenaar was en waarom hij hen doodde (gehoor CGVS 1, p.8 en gehoor Y.T., p.7). Toen uw vrouw door de dossierbehandelaar van het CGVS de term ‘Terefe’ opgeworpen kreeg, waarvan u verklaarde dat het de naam was van de moordenaar van uw ouders (gehoor CGVS 1, p. 6), vroeg ze zich af wat Terefe is. Toen uw vrouw erop gewezen werd dat Terefe de naam van een persoon is en gevraagd werd wie hij is, gaf ze aan het niet te weten (gehoor Y.T., p.12), wat ernstige vragen oproept bij de waarachtigheid van uw verklaringen over de moord op en de moordenaar van uw ouders.

Toen de protection officer van het CGVS verder aan uw vrouw vroeg of u wist wie uw ouders doodde, gaf uw vrouw eerst ontwijkend aan dat ze zegden dat uw ouders gedood werden, dat jullie erheen gingen en dat – toen u vroeg wat gebeurd was – ze zegden waarom uw ouders gedood werden. Verder gaf uw vrouw aan dat **u niet weet wie uw ouders doodde** (gehoor Y.T., p.7). Toen de dossierbehandelaar uw vrouw erop wees dat u tijdens het eerste gehoor met het CGVS (dd. 17/2/2010) aangaf wél te weten wie de moordenaar van zijn ouders was, gaf uw vrouw aan het niet te weten en ze gaf aan dat u naar de politie ging om te vragen om te onderzoeken wie de moordenaar is (gehoor Y.T., p.7). U zelf gaf echter aan dat u naar de politie ging om Terefe, de moordenaar van uw ouders, te laten arresteren én dat u bovendien Terefe en zijn familie zag bij de politie (gehoor CGVS 1, p.7-8 en p.12-13). Bovendien gaf uw vrouw later zélf aan dat u problemen kende met de moordenaar van uw ouders, om later weer te beweren dat jullie niet juist weten wie de moordenaar is, u wel een idee had wie hen doodde, maar jullie het niet exact weten. Toen uw vrouw daarop gevraagd werd wie volgens u de moordenaar van uw ouders is, gaf ze opnieuw aan het niet te weten (gehoor Y.T., p.7).

Verder dient te worden vastgesteld dat uw kennis betreffende de moordenaar van uw ouders en zijn familie quasi onbestaande is.

Toen u gevraagd werd wie uw vader doodschoot, gaf u vaag aan dat het ‘een persoon uit Enware’ was. Toen u gevraagd werd naar de naam, gaf u aan dat zijn naam Terefe was. U had er echter geen idee van wat zijn volledige naam was. Toen u verder gevraagd werd wie hij is (beroep, functie,...) gaf u aan niets te weten van deze persoon (gehoor CGVS 1, p.6 en gehoor CGVS 2, p.12). Toen u daarop gevraagd werd wat de naam van de zogezegd door uw vader vervloekte zoon van Terefe is, gaf u aan het niet te weten (gehoor CGVS 1, p.6). Verder gaf u aan dat u Terefe's vrouw niet kent en u evenmin Terefe's kinderen kent (gehoor CGVS 1, p.6).

Dat u niets weet van Terefe, de moordenaar van uw ouders, en van zijn familie is merkwaardig, daar u wél wist dat Terefe zei dat uw vader ‘zijn zoon had opgegeten’, waarop hij uw vader doodschoot (gehoor CGVS 1, p.6 en p.8), u samen met Fikre Mariam – een collega van u die in het dorp van uw ouders woonde en die u op de hoogte bracht van de moord op uw ouders – naar de politie ging om het nodige te laten doen tegen Terefe (gehoor CGVS 1, p.7), de familie van Terefe er toen ook was (gehoor CGVS 2, p.17), mensen u toen de zoon van Terefe toonden (gehoor CGVS 1, p.12) en deze laatste u zelfs trachtte neer te schieten (gehoor CGVS 1, p.12-13 en gehoor CGVS 2, p.16-17).

Verder dient te worden vastgesteld dat niet alleen uw kennis betreffende de zoon van moordenaar van uw ouders die u trachtte te doden quasi onbestaande is, u legde verder inconsistente verklaringen af betreffende deze beweerde moordpoging – de uiteindelijke reden waarom u uw land verliet – en uw vrouw maakte bovendien op geen enkel moment melding van deze beweerde moordpoging.

U verklaarde dat u op 25 september 2009 (15 Maskaram, 2002 EK) ontslagen werd, u na een tijdje nieuw werk vond in Tulu Bolo en u op 31 oktober 2009 (21 Tikemet, 2002 EK) aan het werk was toen plots de zoon van Terefe voor u stond en op u schoot (gehoor CGVS 1, p.12). Toen u gevraagd werd hoe u kon ontsnappen, gaf u aan dat de aanval op een zaterdag was, dat dit de marktdag is, er veel volk was en u kon ontsnappen in de massa (gehoor CGVS 1, p.14). Toen u tijdens het tweede gehoor met

het CGVS (dd. 20/11/2014) opnieuw gevraagd werd wanneer de aanval van de zoon van Terefe plaatsvond, gaf u aan dat dit op 27 of 28 september 2009 (17 of 18 Maskaram 2002 EK) was. Toen u verder gevraagd werd wat juist gebeurde, gaf u aan dat hij naar uw huis kwam en over het zinken hek sprong, u wegvluchtte, waarop hij begon te schieten. Toen u gevraagd werd of er getuigen waren, gaf u aan dat er één getuige was, namelijk de eigenares van het huis waar u woonde. U wist niet zeker welke dag de aanval plaatsvond. Toen u gevraagd werd hoe u kon ontsnappen bij de aanval, gaf u aan dat hij schoot, hij miste, u het bos invluchtte en hij de buurt niet kent (gehoor CGVS 2, p.16-17). Naast uw **frappante inconsistenties** doorheen de verschillende gehoren bij het CGVS betreffende de beweerde moordpoging op u door de zoon van Terefe, dient te worden vastgesteld dat uw vrouw op geen enkel moment (niet in de vragenlijst van het CGVS en niet tijdens het interview bij het CGVS) melding maakte van deze beweerde moordpoging op uw leven. Zelfs toen er expliciet gevraagd werd wat er verder met u gebeurde, gaf uw vrouw aan dat u – na haar vertrek naar Addis Abeba – ontslagen werd, maar ze verder niet weet wat er met u gebeurde (gehoor Y.T., p.15). Het is niet aannemelijk dat uw vrouw volstrekt niet op de hoogte zou zijn van het feit dat er een moordpoging op u was, indien deze werkelijk zou hebben plaatsgevonden.

Verder werden nog een aantal inconsistenties vastgesteld tussen enerzijds uw verschillende gehoren bij het CGVS onderling en anderzijds met de verklaringen die uw vrouw aflegde bij het CGVS.

Zo gaf u – toen u tijdens het eerste gehoor met het CGVS (dd. 17/02/2010) gevraagd werd waar uw broer was tijdens de moord op uw ouders – onmiddellijk aan dat hij op zijn veld aan het oogsten was (gehoor CGVS 1, p.7), terwijl – toen u dezelfde vraag gesteld werd tijdens het tweede gehoor met het CGVS (dd. 20/11/2014) eerste vaag aangaf dat hij in Enwari was en u bij een herhaling van de vraag aangaf dat u niet wist waar hij toen was, maar u zeker bent dat hij niet bij uw ouders was (gehoor CGVS 2, p.5-6).

Toen u verder tijdens het eerste gehoor met het CGVS gevraagd werd of u nog mensen kende die gelijkaardige problemen kenden, gaf u aan dat mensen uit dezelfde buurt (als uw ouders) gedood werden. Toen u gevraagd werd om namen te geven, gaf u aan dat Workeneh en Yewala Hechet gedood werden (gehoor CGVS 1, p.8). Tijdens het tweede gehoor met het CGVS gaf u aan dat F. M. , Workeneh en Yewala Hechet gezien werden als 'buda'. Toen u later gevraagd werd of u mensen kende die gedood werden wegens 'buda', gaf u aan van wel, maar toen u gevraagd werd om namen te geven, gaf u aan hun namen niet meer te weten omdat het lang geleden is (gehoor CGVS 2, p.13-14).

Toen u tijdens het eerste gehoor met het CGVS (dd. 17/02/2010) gevraagd werd waar uw vrouw Yergalem Tessema op dat moment was, gaf u aan niet te weten waar ze is. U gaf verder aan dat u op 22 september 2009 (12 Maskaram 2002 EK) voor het laatst contact had met haar; de laatste keer dat jullie samen waren. Toen u daarop gevraagd werd of u sindsdien geen contact meer had met haar (per telefoon, per brief,...), gaf u aan van niet (gehoor CGVS 1, p.3-4). Toen u gevraagd werd of u nog trachtte om uw vrouw te contacteren nadat ze vertrok (uit Tulo Bulo), gaf u aan van niet, omdat u haar nummer niet had en ze u zou bellen (gehoor CGVS 1, p.12). Uw vrouw vertelde tijdens haar interview met het CGVS echter dat ze in de periode 11 september 2009 – 10 oktober 2009 (Maskaram 2002 EK) naar haar tante te Addis Abeba ging en jullie toen twee tot drie keer contact hadden (gehoor Y.T., p.8). Toen u tijdens uw tweede gehoor met het CGVS opnieuw gevraagd werd wanneer u voor het eerst weer contact had met uw vrouw sinds ze vertrok op 21 september 2009 (11 Maskaram 2002 EK), gaf u aan dat jullie telefonisch contact hadden toen ze in Addis Abeba was en u in Tulo Bulo was. U gaf verder aan niet meer te weten wie wie opbelde (gehoor CGVS 2, p.7-8). Tijdens het eerste gehoor met het CGVS gaf u verder aan dat u van Tulo Bulo naar Addis Abeba ging (waar u op 2 november 2009 (23 Teqemt 2002 EK) toekwam) en u naar Addis Abeba ging voor een betere kans en te ontsnappen aan de vorige situatie. U gaf verder aan dat u geen problemen kende in Addis Abeba. Toen u gevraagd werd of u uw vrouw vond, gaf u aan niet te weten waar ze was en u niet wist waar u het adres zou moeten vragen van haar tante waar ze verbleef. Toen u daarop gewezen werd dat u het aan uw vrouw had kunnen vragen, gaf u aan dat jullie afspraken dat ze zou bellen wanneer ze bij haar tante aankwam (gehoor CGVS 1, p.13-14). Toen u tijdens het tweede interview met het CGVS gevraagd werd of u uw vrouw nog bezocht voor u Ethiopië verliet, gaf u aan van niet en u vroeg zich af waarom u haar zou volgen (naar Addis Abeba). Toen u gevraagd werd of u naar Addis Abeba ging nadat u Tulo Bulo verliet, gaf u aan van niet. Toen u geconfronteerd werd met uw eerdere verklaringen die u aflegde tijdens het eerste gehoor met het CGVS, aan dat u wel naar Addis Abeba ging, maar niet naar uw vrouw (gehoor CGVS 2, p.8-9). Het komt niet doorleefd – en dus niet waarachtig – over dat u uw antwoorden wijzigt in functie van de door de dossierbehandelaar gestelde vragen en gemaakte opmerkingen.

Gelet op bovenstaande **talrijke en frappante inconsistenties** tussen enerzijds de verklaringen die u tijdens uw verschillende gehoren bij het CGVS aflegde en anderzijds met de verklaringen die uw vrouw aflegde bij het CGVS en de **talrijke en frappante onwetendheden** van u en uw vrouw betreffende de kernelementen van jullie asielrelaas, namelijk het feit dat uw ouders gedood werden omdat uw vader als 'buda' (heks) gepercipieerd werd, en alle daaruit volgende gebeurtenissen, maken u en uw vrouw het

totaal niet aannemelijk dat uw ouders hierom zouden zijn omgebracht en u en uw vrouw in de nasleep hiervan zouden zijn vervolgd.

Gelet op bovenstaande vaststellingen maakt u de oorzaak van uw problemen niet aannemelijk en kan bijgevolg geen geloof gehecht worden aan de door u beweerde vrees voor vervolging of een reëel risico op lijden van ernstige schade.

Er kan nog worden opgemerkt dat in hoofde van uw vrouw, Yergalem Tessema (CGVS N° 1313324), een beslissing tot weigering van de vluchtelingenstatus en weigering van de subsidiaire beschermingsstatus werd genomen.

De door u in het kader van uw asielaanvraag neergelegde Kebele identiteitskaarten en een reisdocument als vluchteling tonen uw identiteit aan, welke niet onmiddellijk in twijfel wordt getrokken. Het identiteitsbewijs van uw dochter Henok Mekonnen Dina toont haar identiteit aan, welke niet onmiddellijk in twijfel wordt getrokken. Verder legde u uw ontslagbrief van de Ethiopian Electric Power Corporation dd. 25 september 2009 (dd. 15/1/2002 EK) neer. Om enige bewijskracht te hebben, dienen de door u voorgelegde stukken te worden ondersteund door consistente en geloofwaardige verklaringen, wat in casu echter niet het geval is.

C. Conclusie

Steunend op artikel 57/6, eerste lid, 7° van de Vreemdelingenwet meen ik dat uw vluchtelingenstatus dient ingetrokken te worden.”

De bestreden beslissing inzake verzoekster luidt als volgt:

“A. Feitenrelaas

Volgens uw verklaringen, bezit u de Ethiopische nationaliteit, bent u geboren op 27 november 1983 (17 Khedar 1976 Ethiopische Kalender (hierna EK)) te Debre Berhan en bent u Amhaars van etnische afkomst.

Op 22 januari 2006 (14 Tir 1998 EK) huwde u op traditionele wijze met Mekonnen Tegen Henok (CGVS N° 09/20810). Uw man is afkomstig uit Enwari waar hij geïsoleerd raakte, omdat zijn vader als behekste persoon (buda) werd aanzien. In de periode september 2007 – september 2008 (2000 EK) werden de ouders van uw man doodgeschoten omdat ze ‘buda’ waren. Mensen gaven aan dat heksen niet in de kerk begraven werden en tijdens de begrafenis werden u en uw man uitgescholden voor ‘buda’. Toen jullie weer in Debre Berhan – waar u en uw man woonden – toekwamen, zette de huiseigenaar - bij wie jullie huurden – jullie vanwege de hele zaak op straat. Jullie vonden een ander onderkomen in Debre Berhan. Uw man kende vervolgens problemen op de werkvloer problemen wegens zijn afkomst uit een ‘budafamilie’. Daarom verhuisden jullie in de periode april – mei 2009 (Miyaziya 2001 EK) naar Tulu Bulo. Ook uw familie wilde niet dat u samen was met een ‘buda’ en zetten u steeds onder druk om met iemand anders te huwen. Uw familie ging praten met de werkgever van uw man, waarop deze werd ontslagen. U besprak wat gebeurd was met uw man en kwamen tot de conclusie dat u best naar uw tante in Addis Abeba ging tot de situatie kalmeerde. Op 21 – 22 september 2008 (11 of 12 Maskaram 2002 EK) vertrok u naar uw tante Ayelech Newtu Tsadku te Addis Abeba. Uw broers kwamen herhaaldelijk naar uw tante en vertelden haar dat u moest huwen met een andere man. U verstopte zich bij elk bezoek van uw broers en legde de situatie uit aan uw tante. Die had begrip voor u en in november – december 2011 (Khedar 2004 EK) verliet u – met financiële hulp van uw tante – Ethiopië en vluchtte u – via Soedan en Turkije – naar Griekenland. Daar vroeg u aan het Rode Kruis om uw man te zoeken. Op 29 april 2013 reisde u naar België, waar u op 30 april 2013 een asielaanvraag indiende. Uw man had intussen in België op 22 maart 2010 de vluchtelingenstatus verworven.

B. Motivering

Er dient te worden vastgesteld dat u doorheen uw verklaringen onvoldoende gegevens of elementen hebt aangehaald waaruit blijkt dat u uw land heeft verlaten uit een ‘gegronde vrees voor vervolging’ in de zin van de Vluchtelingenconventie van Genève of een ‘reëel risico op lijden van ernstige schade’ zoals bepaald in de definitie van subsidiaire bescherming of dat u zich kan beroepen op bedoelde vrees of risico in geval van een eventuele terugkeer naar uw land.

U verklaarde uw land van herkomst te hebben verlaten omdat u vreest dat uw broers u zullen dwingen met iemand anders te huwen of u zelfs zouden doden, omdat u gehuwd bent met een ‘buda’, maar volgende bedenkingen dienen bij uw verklaringen op het Commissariaat-generaal te worden gemaakt.

Er dient te worden vastgesteld dat u uw asielaanvraag baseert op een feit dat volledig zou voortvloeien uit hetzelfde motief dat werden aangehaald door uw echtgenoot, Mekonnen Tegen Henok (CGVS N° 09/20810). In het kader van de door hem ingediende asielaanvraag heb ik een beslissing tot intrekking van de vluchtelingenstatus genomen, wegens vastgestelde incoherenties tussen zijn verklaringen onderling en tussen zijn en uw verklaringen. Zo maakten u en uw man – gelet op talrijke en frappante inconsistenties tussen enerzijds de verklaringen die hij tijdens zijn verschillende gehoren bij het CGVS aflegde en anderzijds met de verklaringen die u aflegde bij het CGVS en de talrijke en frappante

onwetendheden van u en uw man betreffende de kernelementen van jullie asielrelaas, namelijk het feit dat zijn ouders gedood werden omdat zijn vader als 'buda' (heks) gepercipieerd werd, en alle daaruit volgende gebeurtenissen – het totaal niet aannemelijk dat zijn ouders hierom zouden zijn omgebracht en uw man en u in de nasleep hiervan zouden zijn vervolgd."

De motivering voor de beslissing in hoofde van verzoekers echtgenoot wordt integraal hernomen. En er wordt vervolgd:

"Bijgevolg kan wat u betreft niet besloten worden tot het bestaan van een gegronde vrees voor vervolging in de zin van de Conventie van Genève of een reëel risico het lijden van ernstige schade zoals bepaald in de definitie van subsidiaire bescherming.

Wat de door u neergelegde documenten betreft: het document van het Griekse Rode Kruis geeft aan dat u de wens uitsprak om uw aanvraag tot internationale bescherming te laten onderzoeken door de Belgische autoriteiten, wat ook door de Belgische autoriteiten aanvaard werd, maar wat verder niet relevant is voor uw asielaanvraag. Het identiteitsbewijs van uw dochter Henok Mekonnen Dina toont haar identiteit aan, welke niet onmiddellijk in twijfel wordt getrokken. De door u neergelegde kopie van een vertaling van uw aanvraag voor bewijs van uw huwelijk aa, de lokale administratie (dd.12/12/2011) en de kopie van een vertaling van uw (gewoonte)huwelijkscontract (dd.13/1/2006), toont aan dat u in Ethiopië op 22 januari 2006 (14 Tir 1998 EK) een 'traditioneel' huwelijk aanging met Mekonnen Tegen Henok (dossiernummer CGVS N° 09/20810), wat niet onmiddellijk betwijfeld wordt, maar daarom niet automatisch erkend wordt door de Belgische autoriteiten. De kopie van uw 'Pink Card' die door de Griekse autoriteiten uitgereikt werd (dd.5/4/2012), toont aan dat u in Griekenland verbleven heeft, wat verder niet relevant is voor uw asielaanvraag. De door u neergelegde kopie van uw vliegtuigticket van Aegean Airlines toont aan dat u op 29/4/2013 van Griekenland naar België reisde, wat niet in twijfel getrokken wordt, maar wat verder niet relevant is voor uw asielaanvraag.

Gelet op bovenstaande vaststellingen maakt u de oorzaak van uw problemen niet aannemelijk en kan bijgevolg geen geloof gehecht worden aan uw bewering dat u omwille van uw huwelijk met een man wiens vader als heks werd gepercipieerd vreest dat uw broers u zullen dwingen om met iemand anders te trouwen of u zelfs zouden kunnen doden.

C. Conclusie

Op basis van de elementen uit uw dossier, kom ik tot de vaststelling dat u niet als vluchteling in de zin van artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet kan worden erkend. Verder komt u niet in aanmerking voor subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet."

2. Inzake de procedure

2.1. Verzoekers hebben tegen de bestreden beslissingen twee verzoekschriften ingediend. In het belang van een goede rechtsbedeling is het aangewezen de twee beroepen wegens verknochtheid samen te voegen.

3. Over de gegrondheid van het beroep

3.1. In een enig middel beroept verzoeker zich op een schending van artikel 48/3, 48/4 en 57/6, eerste lid, 7° van de Vreemdelingenwet, van de materiële motiveringsplicht, van het redelijkheidsbeginsel en het zorgvuldigheidsbeginsel, van artikel 3 EVRM, van artikel 33.1 Vluchtelingenverdrag, en van artikel 3.1 van het Anti-Folterverdrag.

Beoordeling

3.2. De Raad wijst erop dat hij inzake beslissingen van de commissaris-generaal over volheid van rechtsmacht beschikt. Dit wil zeggen dat het geschil met alle feitelijke en juridische vragen in zijn geheel aanhangig wordt gemaakt bij de Raad, die een onderzoek voert op basis van het rechtsplegingdossier. Als administratieve rechter doet hij in laatste aanleg uitspraak over de grond van het geschil (wetsontwerp tot hervorming van de Raad van State en tot oprichting van de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen, *Parl. St. Kamer* 2005-2006, nr. 2479/001, 95, 96 en 133). Door de devolutieve kracht van het beroep is de Raad niet noodzakelijk gebonden door de motieven waarop de bestreden beslissing is gesteund en de kritiek van de verzoekende partij daarop.

De bewijslast inzake de gegrondheid van een asielaanvraag rust in beginsel bij de asielzoeker zelf. Zoals ieder burger die om een erkenning respectievelijk toekenning vraagt, moet hij aantonen dat zijn aanvraag gerechtvaardigd is. Hij moet een poging ondernemen om het relaas te staven en dient de

waarheid te vertellen (RvS 16 februari 2009, nr. 190.508; RvS 4 oktober 2006, nr. 163.124; UNHCR, *Guide des procédures et critères à appliquer pour déterminer le statut de réfugié*, Genève, 1992, nr. 205). Zijn verklaringen kunnen een voldoende bewijs zijn van zijn hoedanigheid van vluchteling op voorwaarde dat ze mogelijk, geloofwaardig en eerlijk zijn.

De afgelegde verklaringen mogen niet in strijd zijn met algemeen bekende feiten. In het relaas mogen dan ook geen hiaten, vaagheden, ongerijmde wendingen en tegenstrijdigheden op het niveau van de relevante bijzonderheden voorkomen (RvS 4 oktober 2006, nr. 163.124).

3.3. De CGVS heeft terecht alle verklaringen in rekening gebracht. Zowel deze van verzoekers eerste asielaanvraag als deze afgelegd bij het verhoor van 20 november 2014 en ook deze afgelegd door verzoekers echtgenote. Aldus werd de bestreden beslissingen van verzoeker en zijn echtgenote genomen op basis van alle gegevens aangebracht door verzoekende partijen. Deze verklaringen werden naast elkaar gelegd en vergeleken wat uiteraard de geloofwaardigheid al dan niet kan versterken/verzwakken. Immers, van echtgenoten die hun land van herkomst verlaten hebben op grond van dezelfde asielmotieven kan in alle redelijkheid worden verwacht dat zij eensluidende verklaringen afleggen over de kern van het relaas, zoals deze met betrekking tot dewelke de tegenstrijdigheden worden vastgesteld (RvV, nr. 12725 van 18 juni 2008; RvV, nr 398 van 25 juni 2007; RvV, nr. 92 468 van 29 november 2012; RvV, nr. 104 265 van 31 mei 2013).

3.4. Krachtens artikel 48/6 van de Vreemdelingenwet wordt een asielzoeker het voordeel van de twijfel gegund indien de hij cumulatief een oprechte inspanning heeft geleverd om zijn aanvraag te staven; alle relevante elementen waarover hij beschikt voorlegt en er een bevredigende verklaring is gegeven over het ontbreken van andere bewijskrachtige elementen; zijn verklaringen samenhangend en aannemelijk zijn bevonden en niet in strijd zijn met de algemene en specifieke informatie die gekend en relevant is voor zijn aanvraag; de asielzoeker zijn aanvraag tot internationale bescherming zo spoedig mogelijk heeft ingediend, of goede redenen kon aanvoeren waarom hij nagelaten heeft dit te doen; en wanneer er is vast komen te staan dat de asielzoeker in grote lijnen als geloofwaardig kan worden beschouwd.

De commissaris-generaal moet niet bewijzen dat de feiten onwaar zouden zijn en het is evenmin zijn taak om zelf de lacunes in de bewijsvoering van de vreemdeling op te vullen.

Nopens de intrekking van de vluchtelingenstatus op basis van artikel 57/6, eerste lid, 7° van de vreemdelingenwet van verzoeker.

Nopens vluchtelingenstatus van verzoekster.

3.5. In een eerste onderdeel betwist verzoeker de motieven van de bestreden beslissing op basis waarvan de intrekking van de vluchtelingenstatus is gesteund en tracht deze motieven te weerleggen als volgt: *“Verzoeker voert aan dat er volgens de Commissaris-generaal inconsistente verklaringen zijn tussen het eerste en tweede interview mbt de moord op zijn ouders, meer bepaald hoe hij het vernam. Verzoeker meent dat dit op het eerste zicht zo lijkt maar niets is minder waar. Als verzoeker de kans had gekregen om een en ander te verduidelijken had men tot een totaal andere conclusie gekomen. Verzoeker werd immers telefonisch ingelicht door Fikre Mariam dat er een groot probleem was met zijn ouders”*. Daarna is die persoon naar het werk van verzoeker gekomen om de situatie in persoon te vertellen, wat cultureel gangbaar is. Verzoeker verliet zijn werk en ging naar huis. Onderweg naar huis belt hij zijn supervisor op waarmee hij nog steeds aan de lijn is bij zijn thuiskomst bij zijn echtgenote, die verzoeker totaal overstuurd ziet binnenkomen. Na deze telefoon licht hij zijn echtgenote in over de dood van zijn ouders. Voorts meent verzoeker dat de Commissaris-generaal verkeerdelijk uit zijn verklaringen afleidt dat verzoeker thuis was op het ogenblik dat hij de moord op zijn ouders vernam. Hij besluit dat er geen contradictie bestaat over de wijze waarop verzoeker vernam dat zijn ouders werden vermoord. Verzoeker stelt dat zijn verklaringen over het ogenblik van de moord coherent zijn en dit gebeurde op 21 yekati 2001 Ethiopische kalender en zijn echtgenote verklaard had dat ze de juiste datum van de moord niet meer wist, maar dacht dat het in het jaar 2000 Ethiopische kalender was zonder zich de maand te herinneren. Verzoeker meent ook dat de Commissaris-generaal geen rekening houdt met het feit dat dit alles zich heeft afgespeeld reeds meer dan 5 jaren geleden. *“Hoe ingrijpend dit ook is geweest voor verzoeker en zijn echtgenote, het betreft een ver verleden dat liever vergeten wordt en nog meer verdrongen wordt. Bovendien is er geen sprake van een tegenstrijdigheid aangezien de echtgenote verklaarde dat ze de juiste datum niet meer wist”*.

3.6. Echter verzoeker heeft duidelijke maar strijdige verklaringen afgelegd waar hij tijdens zijn eerste gehoor heeft gesteld dat F. M. naar zijn werk kwam en hij verzoeker zei dat Terefe zijn ouders doodde (gehoor CGVS 1,p.7), terwijl verzoeker tijdens zijn tweede gehoor verklaarde dat hij aan het werk was

en F. M. het hem telefonische meldde. Deze verklaringen over de wijze waarop hij de moord op zijn ouders vernam zijn wel degelijk tegenstrijdig. Verzoeker tracht met een *post factum* verklaring deze strijdige verklaringen alsnog te verzoenen. Dit klemte te meer nu de verklaringen van de echtgenoten eveneens strijdig zijn waar verzoeker zich lokaliseerde op het werk toen hij het nieuws van de moord op zijn ouders hoorde terwijl zijn echtgenote stelt dat ze aanwezig was toen haar man dit aan de telefoon vernam. Aangezien verzoekster niet werkt op dezelfde plaats is het dan ook redelijk te veronderstellen dat verzoeker het nieuws niet op zijn werk heeft vernomen. Het komt de Raad voor dat het vernemen van een dubbele moord op zijn ouders dermate ingrijpend moet zijn dat de echtgenoten moeten weten of zij toen bijeen waren of verzoeker op zijn werk was en enkel collegae bij zich had. Verzoeker en zijn echtgenote zijn wel degelijk strijdig over deze essentiële punten.

3.7. Verzoeker is tevens bijzonder vaag en strijdig over de moordenaar van zijn ouders. Indien verzoekers echtgenote duidelijk stelt dat ze de naam van de moordenaar niet kent dan kan ze zich niet verschuilen achter een vage verwijzing naar de "Afrikaanse cultuur". Immers er kan niet worden ingezien waarom verzoeker, zij het om dringende veiligheidsredenen, niet duidelijk aan zijn echtgenote zou melden wie de moordenaar is die de familie achtervolgt en waarvoor ze zelfs het land moeten verlaten. Zoals verwerende partij terecht stelt blijkt *"uit de verklaringen van verzoeker en zijn echtgenote dat zijn echtgenote erbij was toen hij te horen kreeg wie zijn ouders doodde en dat zijn echtgenote naar hun begrafenis ging, waar mensen vertelden wie de moordenaar was en waarom hij hen doodde"*. Aldus is geheel uitgesloten dat verzoekster onwetend kan zijn over de identiteit van de moordenaar en zelfs de naam van deze man niet herkent toen ze op het CGVS-verhoor hiermee geconfronteerd werd. Dit ondergraaft verder de geloofwaardigheid de moord op de ouders en dus van het asielrelaas.

3.8. Indien verzoekers voorts menen dat het onbegrijpelijk is dat de informatie verschaft in het eerste interview van verzoeker volstond om hem te erkennen als politiek vluchteling en dat nu plots na 5 jaren deze informatie niet meer volstaat, dan gaan ze voorbij aan de andere invulling van de asielmotieven door de asielaanvraag van verzoekster en de herondervraging van verzoeker. Immers er kan niet worden ingezien waarom verzoeker nog steeds vaag en strijdig is over de moorden. Hij had immers ruim de tijd om zich nader te informeren te meer nu zijn echtgenote nog tot april 2013 in Ethiopië verbleef en hij dus nog steeds de actualiteit van een nood aan internationale bescherming diende te overwegen.

3.9. Volledigheidshalve kan nog toegevoegd worden dat verzoeker dient te weten of een moordpoging op hem gebeurde op de markt of net niet in de massa maar bij hem thuis. Ook kan worden verwacht dat verzoeker zich informeert over gelijkaardige moorden omwille van de buda en de vaststelling dat hij tijdens zijn eerste verhoor namen kon noemen die hij vergeten is in het tweede verhoor is bezwaarlijk ernstig. Verzoekers verklaringen zijn op dit punt dermate onverzoenbaar en onvoldoende dat ze verzonnen voorkomen. Dit klemte te meer nu verzoeker zelfs zijn echtgenote niet zou hebben ingelicht wat niet aangenomen kan worden nu verzoeker naar aanleiding van dit feit het land verlaten heeft en te meer dit haar veiligheid in gedrang zou kunnen brengen.

3.10. Verzoekers trachten de door de commissaris-generaal vastgestelde tegenstrijdigheden te verklaren door een verduidelijking te geven van de feiten die het voorwerp waren van deze tegenstrijdigheden. De Raad stelt vast dat verzoekers pogingen tot het *a posteriori* bijsturen van hun verklaringen geen steun vinden in het administratief dossier en dat de vastgestelde tegenstrijdigheden geen ruimte laten voor de nuanceringen die verzoekers *post factum* nog trachten aan te brengen. In het kader van de asielprocedure draagt de kandidaat-vluchteling een verantwoordelijkheid, in die zin dat van hen wordt verwacht dat zij zo duidelijk en volledig mogelijk zijn asielmotieven weergeven, zeker wat de feiten betreft die de kern van zijn asielrelaas raken (RvS 19 december 2006, nr. 166.028; RvS 27 september 2006, nr. 162.792). De bestreden motiveringen worden niet dienend weerlegd en blijven derhalve staande.

Nopens de subsidiaire bescherming

3.11. In een tweede onderdeel stellen verzoekers dat ze riskeren het slachtoffer te worden van foltering of onmenselijke of vernederende behandeling of bestraffing in zijn land van herkomst. Verzoeker vervolgt: *"In de bestreden beslissing wordt het statuut van vluchteling in hoofde van verzoeker ingetrokken maar laat de CG na te onderzoeken of verzoeker nog in aanmerking komt voor de subsidiaire beschermingsstatus, wat zeker het geval is. Verzoeker wordt gezien als buda. Hij kan geen normaal leven leiden. Zijn ouders zijn omwille van hun buda-zijn vermoord. Verzoeker en eveneens zijn echtgenote riskeren hetzelfde lot. Bovendien kunnen ze geen normaal leven leiden in hun thuisland. Ze leven aan de rand van de maatschappij, zonder kansen. De bestreden beslissing schendt artikel 48/4*

VW en het materiële motiveringsbeginsel door hieromtrent niet te motiveren. Tevens dient de schending van het zorgvuldigheidsbeginsel te worden vastgesteld omdat er helemaal geen onderzoek is gedaan naar de mogelijkheden van subsidiaire bescherming."

3.12. Verzoekers hebben niet aannemelijk gemaakt dat zij voldoen aan de criteria van artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet. Verzoekers beroepen zich voor de toekenning van de subsidiaire bescherming op dezelfde elementen als voor de vluchtelingenstatus. Noch uit hun verklaringen noch uit de andere elementen van het dossier blijkt dat zij voldoen aan de criteria van artikel 48/4, § 2, a) en b) van de Vreemdelingenwet.

3.13. Uit de informatie vervat in het administratief dossier blijkt daarnaast dat er in Ethiopië geen binnenlands of internationaal gewapend conflict aan de gang is, zoals bedoeld in artikel 48/4, § 2, c) van de Vreemdelingenwet. Verzoekers brengen op dit punt evenmin nuttige landeninformatie aan.

Verzoeker voert tevens geen concrete elementen aan waarmee aannemelijk wordt gemaakt dat hij in geval van een terugkeer naar zijn land van herkomst een reëel risico op ernstige schade zou lopen zoals bedoeld in artikel 48/4, § 2 van de Vreemdelingenwet, noch beschikt de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen over elementen waaruit dergelijk risico blijkt.

3.14. Waar verzoekers verder aanvoeren dat zij vrezen dat artikel 3 van het EVRM zal geschonden worden indien zij dienen terug te keren naar hun land van herkomst benadrukt de Raad dat waar artikel 3 EVRM inhoudelijk overeenstemt met artikel 48/4, § 2, b) van de vreemdelingenwet er werd getoetst of in hoofde van verzoeker een reëel risico op ernstige schade bestaande uit foltering of onmenselijke of vernederende behandeling of bestraffing voorhanden is (cf. HvJ C-465/07, *Elgafaji v. Staatssecretaris van Justitie*, 2009, <http://curia.europa.eu>). Aangezien geen geloof wordt gehecht aan verzoekers hun asielrelaas kan evenmin een vrees voor foltering worden aangenomen.

3.15. Artikel 33 van het Internationaal Verdrag van Genève van 28 juli 1951 bevat een verbod tot uitzetting of terugleiding dat enkel betrekking heeft op beslissingen op grond waarvan de vreemdeling, die als vluchteling is erkend, verplicht zou worden naar zijn land van herkomst terug te keren. Verzoeker kan niet langer meer als vluchteling beschouwd worden zodat dit artikel niet op hem van toepassing is en bijgevolg niet dienstig kan worden aangevoerd (RvS, nr. 136.310 van 20 oktober 2004; RvV, nr. 5970 van 18 januari 2008; RvV, nr. 1311 van 24 september 2007, RvV, nr. 75.954 van 28 februari 2012; RvV, nr. 102 752 van 13 mei 2013).

Besluit

3.16. In het kader van de devolutieve kracht van het beroep volstaan bovenstaande vaststellingen om te besluiten dat verzoeker geen vrees voor vervolging in de zin van artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet of een risico op ernstige schade in de zin van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet aantoonst.

3.17. Uit wat voorafgaat, is gebleken dat de Raad het beroep ten gronde heeft kunnen onderzoeken, zodat er geen reden is om de bestreden beslissing te vernietigen. De Raad kan immers volgens artikel 39/2, § 1, tweede lid, 2° van de Vreemdelingenwet slechts tot vernietiging overgaan als hij een onherstelbare substantiële onregelmatigheid vaststelt of als essentiële elementen ontbreken waardoor hij niet over de grond van het beroep kan oordelen. De aangevoerde schendingen kunnen hier, gelet op het voorgaande, dan ook evenmin leiden tot een vernietiging van de bestreden beslissing.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Artikel 1

De zaken RvV X / IV en RvV X / IV worden gevoegd

Artikel 2

De intrekking van de status van vluchteling van verzoeker wordt bevestigd.

Artikel 3

De vluchtelingenstatus wordt verzoekers geweigerd.

Artikel 4

De subsidiaire beschermingsstatus wordt verzoekster geweigerd.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op twintig november tweeduizend vijftien door:

mevr. K. DECLERCK,

wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken,

dhr. R. VAN DAMME,

griffier.

De griffier,

De voorzitter,

R. VAN DAMME

K. DECLERCK